

държаше сношение съ отвънъ граничитѣ, раздуваше пламъка на мѣждусобната война и тласкаше къмъ кървава реакция.

„Това бѣше единъ дълъгъ 2 септемврий, който се подновяваше сѣки день“, казва единъ писателъ (Карлъ Нодие).

Избиванията на затворниците се повториха въ Лионъ, Руанъ, Ексъ, Марсилия и Тарасконъ, дѣто тие злодѣйства ставаха подъ звукове на пѣсни и хора. Опушваха и удавкаха по мнозина наведнажъ; *дѣцата на слънцето и другаритѣ на Иеху* шайки отъ убийци, набрани като за кръстоносенъ походъ, се появиха на югъ, извършваха своитѣ звѣрства, като распѣваха пѣсенята: *сбужданieto на народа*, една зла пародия на Марселезата, която Конвента има слабостта да позволи да се пѣе въ оградата му.

Разнузданността на страстите бѣше придружена съ общата развала на правоветѣ. Прѣдаваха се на извънредни удоволствия; распутството, лекомислението кичеститѣ рѣчи замѣниха републиканската строгостъ, безъ да отслабятъ навиците къмъ насието. Всички тие, *златна младежъ, хубавци, чудаци, господари*, както сами тѣ се наричаха въ отличие отъ *гражданитѣ*, тие *бѣли якобинци*, тѣй като тѣ и това име си бѣха присвоили, носяха покрити съ пломба сопи, които тѣ наричаха своя *испъзнителна властъ*, и които имъ служаха за да плашатъ мирнитѣ граждани.

Подрядчицитѣ, като не се бояха вече отъ строгостта на Комитета за общественното спасение, почнаха да показватъ въ салонитѣ си извънреденъ блѣсъкъ, който бѣше оскърбителенъ при общата нищета; немърливостта къмъ облеклото бѣше замѣнено съ безвкусно накичване; поклонението на язичискитѣ вкусове накара женитѣ да подражаватъ на старогръцкитѣ драпировки и туники. Вредъ се съглѣждаше реакция, понекога даже въ форми, които нарушаваха най-елементарнитѣ правила